

Φραντζέσκα Μάνγγελ

Το ευκαλείο

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μια γυναίκα, ένα βουβό πιάνο, ένα μοιραίο λάθος...

Η σκάλα. Δεν υπάρχει πουθενά σκάλα σαν κι αυτή. Χάνεται μέσα στο βουνό, εκτείνεται πάνω από τα σύννεφα, ενώνει γη και ουρανό. Ολόγυρα γκριζογάλανα βουνά αχνοφαίνονται μες στην ομίχλη. Κάτω μπροστά, απότομα λιθόστρωτα σκαλοπάτια χάνονται οφιοειδώς στη χαράδρα. Κάνει ένα βήμα. Άλλο ένα. Τα πόδια κινούνται, τα μάτια της ψάχνουν. Πότε μπροστά, πότε πίσω. Μες στο φαράγγι επικρατεί σιγή, έχει σταματήσει ο χρόνος. Το δέρμα παγώνει απ' τον αέρα. Καίγονται μάγουλα και χέρια. Τα χείλια στεγνώνουν. Το οξυγόνο μπεινοβγαίνει στα πνευμόνια της. Νομίζει πως αν φωνάξει δεν θα ακουστεί φωνή. Λες και την κλέβει ο αέρας από μέσα της.

Στη χούφτα της έχει ένα κέρινο πεντάγραμμο. Στην τσέπη της ένα τυλιγμένο χαρτί. Ένα σημείωμα. Κατεβαίνει κι είναι σαν να το διαβάσει. Χρόνια τώρα το διαβάσει.

Αφήνομαι να με πας όπου θες. Έχεις τη δύναμη πια να με κάνεις ό,τι θες.

Κεφάλαιο 1

Πρώτη φορά οδηγούσε με τόση ομίχλη. Ένα πυκνό πέπλο είχε καλύψει εξ ολοκλήρου τον δρόμο περιορίζοντας την ορατότητα. Έκλεισε το ραδιόφωνο κι άνοιξε το παράθυρο ως τη μέση. Αν δεν έβλεπε κάποιο όχημα, τουλάχιστον να το άκουγε. Ανέκοψε κι άλλο ταχύτητα. Η βελόνα του κοντέρ τρεμόπαιξε στο τριάντα. Τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν στο τιμόνι. Το gps στο κινητό της τηλέφωνο είχε χάσει προ πολλού το σήμα. Ήξερε πως στα αριστερά υπήρχε γκρεμός και δεξιά βράχος. Πέρα όμως από τις διακεκομμένες γραμμές του δρόμου, δεν έβλεπε τίποτε άλλο. Ένα κρύο ρεύμα έμπαινε απ' το μισάνοιχτο παράθυρο. Ξεθόλωνε τα τζάμια κι έγδερνε το αριστερό της μάγουλο. Η ομίχλη πύκνωνε ολοένα και περισσότερο. Η καρδιά της επιτάχυνε. Το αμάξι αγκομαχούσε. Πρέπει να πέρναγε ξυστά από τον βράχο. Ανά διαστήματα διέκρινε κομμάτια του πεσμένα στα δεξιά του οδοστρώματος. Δεν μπορούσε να σταματήσει. Παραήταν επικίνδυνο.

Γαμώτο... μουρμούρισε μέσα απ' τα δόντια της κι άναψε τα αλάρμ συνεχίζοντας να οδηγεί αργά. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, σαν από μηχανής θεός, αχνοφάνηκε στα δεξιά της μια ταμπέλα. Ξεχώρισε ένα άλφα και ένα θήτα. Κάτω το

οδόστρωμα διακλαδιζόταν προς τα δεξιά. Έστριψε απαλά το τιμόνι.

Ως διά μαγείας, η ομίχλη άρχισε να υποχωρεί. Πρώτα καθάρισε ο δρόμος, φάνηκαν τα όριά του, κι έπειτα σιγά σιγά, αποκαλυπτόταν ο περιβάλλων χώρος.

Καλώς ήρθατε στην Αθεάτη, έγραφε μια δεύτερη ξύλινη ταμπέλα καρφωμένη σε έναν κοντό πάσσαλο μπηγμένο στη γη. *Παράξενο όνομα*, σκέφτηκε μα όσο καθάριζε η ατμόσφαιρα και αντιλαμβανόταν την ακριβή τοποθεσία της, κατάλαβε τον λόγο. Η αθέατη Αθεάτη ήταν χτισμένη με τέτοιο τρόπο πίσω απ' το βουνό, που απ' την πλευρά του δρόμου δεν φαινόταν καθόλου. Ακόμα και η αρχή του οικισμού όπου σταμάτησε έδινε την ψευδαίσθηση ενός ανοίγματος στη μέση του πουθενά.

Έκλεισε το παράθυρο κι έσβησε τη μηχανή.

Τι ήταν κι αυτό Σεπτέμβρη μήνα! ξεφύσησε καθώς οι παλμοί της επανέρχονταν στους φυσιολογικούς τους ρυθμούς. Κατέβασε το σκιάδιο του οδηγού κι έριξε μια ματιά στον μικρό καθρέφτη. Η μύτη, το αριστερό της μάγουλο και τα μάτια της ήταν κατακόκκινα. Έβγαλε ένα χαρτομάντιλο και σκούπισε το πρόσωπό της. Έστρωσε με τα δάχτυλα τα μαλλιά της, πήρε την τσάντα της και βγήκε από το αμάξι. Η θερμοκρασία ήταν χαμηλή για την εποχή κι η φθινοπωρινή ψύχρα του βουνού διαπέρασε τη λεπτή κοντομάνικη μπλούζα της. Έτριψε τα μπράτσα της και κατευθύνθηκε προς το χωριό.

Η εικόνα που ξετυλιγόταν μπροστά της θύμιζε ολλανδική τοπιογραφία του 17ου αιώνα. Σύννεφα και ομίχλη ένα, μικρά κομμάτια γκριζογάλανου ουρανού μέσα σε αχνές

πράσινες, λαδί και κίτρινες πινελιές από τα δέντρα και τα ξερόχορτα. Το κεντρικό καλντερίμι λιθόστρωτο, φιδωτό, χανόταν ανάμεσα στα κλειστά σπίτια. Γύρω δεν υπήρχαν άνθρωποι, ζώα ή πουλιά. Τα μόνα που ακούγονταν ήταν τα βήματά της πάνω στις πλάκες.

Προχωρούσε με το μυαλό ακόμη μουδιασμένο από την ένταση της διαδρομής. Ένα μικρό πανδοχείο με γκρίζα κεραμίδια στα αριστερά, *Το Πετράδι* διάβασε στην ταμπέλα, δυο εγκαταλελειμμένα σπίτια, ένα τρίτο με φροντισμένη αυλή και φθινοπωρινά λουλούδια μέσα σε ζαρντινιέρες, ένα σφραγισμένο λαογραφικό μουσείο, ένα μικροσκοπικό πέτρινο μαγαζί χτισμένο πάνω στη στροφή του δρόμου. Σε αντίθεση με τα υπόλοιπα, η πόρτα και τα παραθυρόφυλλά του ήταν ορθάνοιχτα, βαμμένα σε έντονο πράσινο χρώμα. Η ομίχλη έσβηνε στα δυο πρεβάζια, στο κατώφλι, στα πόδια μιας γυναίκας με κατάξανθα κυματιστά μαλλιά που καθόταν σε ένα σκαμνί δίπλα απ' την είσοδο. Ήταν τυλιγμένη με μία πράσινη πλεκτή ζακέτα και ζωγράφιζε ένα μαγνητάκι από φελλό. Πίσω της, σε έναν ξύλινο καλόγερο, κρέμονταν ίδιες ζακέτες σε διάφορα χρώματα. Η Ναταλία μπήκε μέσα και κατευθύνθηκε προς τον καλόγερο. Κρύωνε πολύ. Τα μπράτσα και τα χέρια της ήταν παγωμένα. Τράβηξε μια μαύρη ζακέτα κοιτώντας τριγύρω αφηρημένα. Το εσωτερικό του μαγαζιού ήταν ακριβώς το αντίθετο από το ψυχρό, απόμακρο μέρος όπου βρισκόταν. Η έντονη παρουσία του ξύλου στα έπιπλα και το ταβάνι, τα χοντρά κιλίσια που κάλυπταν το πέτρινο πάτωμα, τα χειροποίητα διακοσμητικά με τα θερμά χρώματα, οι μυρωδιές από τα κεριά, τα σαπούνια, τα αποξηραμένα αρωματικά μέσα

στις γυάλινες γαβάθες, όλα μαζί ζέσταιναν τον χώρο και την ψυχή της. Φόρεσε τη ζακέτα και κοιτάχτηκε σε έναν ολόσωμο καθρέφτη-αντίκα. Τα μαλλιά της είχαν παραμακρύνει, το δέρμα της παραήταν χλωμό. Τα παρατήρησε και τα δύο αδιάφορα σαν να μην την αφορούσαν, σαν να μην ήταν δικό της το είδωλο.

«Τα άλλα χρώματα τα είδες; Το κόκκινο θα σου πηγαίνει πολύ» είπε η γυναίκα καθώς σηκώθηκε με αργές, ανάλαφρες κινήσεις για να την εξυπηρετήσει. Η λιγνή φιγούρα της με τη φαρδιά πράσινη ζακέτα και τα λυτά μακριά μαλλιά την έκανε να μοιάζει με νεράιδα του δάσους. Στάθηκε πίσω της κοιτώντας τη μέσα από τον καθρέφτη. Μεσ στα ξανθά μαλλιά της ήταν μπλεγμένες διάσπαρτες λευκές τούφες. Τα μάτια της, κι αυτά πράσινα, ήταν πλαισιωμένα από μικρές αχνές ρυτίδες. Μάτια σαράντα κάτι ετών. Μπορεί και πενήντα. Όμορφα μέσα στα χρόνια και τη γαλήνη τους.

«Τα είδα, σας ευχαριστώ. Προτιμώ το μαύρο» είπε η Ναταλία και έβγαλε το πορτοφόλι της. «Μήπως ξέρετε πού μπορώ να πιω έναν καφέ;»

Τα ήρεμα μάτια έχασαν κάτι απ' τη γαλήνη τους.

«Η ομίχλη έχει κόψει. Προς το παρόν. Είναι άτιμο πράγμα η ομίχλη στα μέρη μας. Εκεί που σταματά, ξαναρχίζει. Θα σε συμβούλευα να φύγεις τώρα. Έτσι και βραδιάσει και ξανάρθει, το επόμενο χωριό απέχει πάνω από σαράντα χιλιόμετρα. Δεν θα μπορέσεις να οδηγήσεις μες στη νύχτα ως εκεί».

«Δεν το ήξερα. Σας ευχαριστώ για την πληροφορία».

Πήγε να της δώσει τα χρήματα, μα η γυναίκα τής έκανε

ένα νεύμα να περιμένει και εξαφανίστηκε στο βάθος του μαγαζιού.

Πέρασαν δυο τρία λεπτά. Μια έντονη γλυκόπικρη μυρωδιά πλημμύριζε τον χώρο. Κοίταξε γύρω της και είδε πάνω σε έναν μικρό μπουφέ ένα ξερό ματσάκι σε σχήμα ραβδιού να σιγοκαίει μέσα σε ένα πήλινο τασάκι. Πλησίασε και εισέπνευσε βαθιά κλείνοντας τα μάτια.

«Σάλβια η φαρμακευτική». Ήχησε η φωνή της γυναίκας.

Η Ναταλία γύρισε και την είδε να στέκεται πίσω της με μία μικρή κούπα στα χέρια. «Ή αλλιώς φασκόμηλο. Το βότανο της σωτηρίας. Στην περίπτωση σου, όμως, με τον δρόμο που έχεις μπροστά, ετοιμάσα κάτι άλλο». Έτεινε την κούπα. «Μέντα. Βοηθά στη διαύγεια και εγρήγορση του νου».

Η Ναταλία πήρε την κούπα και ήπие μερικές γουλιές. Η λεπτή και δροσερή γεύση της μέντας κύλησε ευχάριστα μέσα της.

«Σας ευχαριστώ. Ακριβώς ό,τι χρειαζόμουν».

Η γυναίκα χαμογέλασε και πήγε πίσω από το ξύλινο ανάγλυφο τραπέζι που χρησίμευε ως γραφείο. Έβγαλε με αργές κινήσεις μία μικρή χάρτινη σακούλα και πήρε μια χούφτα αποξηραμένα ματσάκια που είχε στοιβαγμένα σε έναν κεραμικό δίσκο.

«Αυτά από μένα. Να καις συχνά φασκόμηλο. Καθαρίζει την ατμόσφαιρα».

«Και πάλι σας ευχαριστώ» Η Ναταλία της έδωσε τα χρήματα. «Είναι πολύ όμορφο το μαγαζί σας. Πολύ... ιδιαίτερο».

«Σου αρέσει;» Έβγαλε έναν μικρό αναστεναγμό. «Εγώ έχω κουραστεί πια. Δυσκολεύομαι να το φέρω βόλτα. Σκέ-

φτομαι μήπως ήρθε η ώρα να το δώσω. Τέλος πάντων...» σήκωσε το χέρι διώχνοντας τις λέξεις της στον αέρα. «Καλό δρόμο να 'χεις».

Η φράση. Η φράση που ειπώθηκε έτσι αόριστα από το στόμα της άγνωστης γυναίκας καρφώθηκε στον νου της Ναταλίας σε όλη τη διαδρομή της επιστροφής. Και μετέπειτα. Αφότου τελείωσε η μοναχική της εκδρομή και επέστρεψε στην καθημερινότητα και τη ρουτίνα του σπιτιού της, η φράση δεν ξεθώριασε, ούτε έσβησε απ' το μυαλό της. Την άκουγε τα βράδια σαν κάλεσμα. Ηχούσε τις μέρες σε άσχετες στιγμές μες στο κεφάλι της. Όταν δούλευε, περπατούσε, διάβαζε ή κοιμόταν.

Έχω κουραστεί πια... Σκέφτομαι μήπως ήρθε η ώρα να το δώσω...

Ξανθά κυματιστά μαλλιά. Πράσινα ανοιχτά παράθυρα. Πράσινη πόρτα. Ένα πέτρινο τετράγωνο κουτί που μέσα του εσώκλειε μια υπόσχεση σωτηρίας. Μια αίσθηση ευφορίας και ηρεμίας που γιγαντώνονταν μέσα της όποτε έκαιγε το φασκόμηλο και αφηνόταν στη γλυκόπικρη μυρωδιά του.

Μπορεί κάτι απροσδιόριστο να σε τραβήξει έτσι; Να σε μαγνητίσει δίχως λόγο, να μπει μες στο κεφάλι σου και να σου αλλάξει τη ρότα;

Ο καιρός περνούσε μα η σκέψη τριβέλιζε συνεχώς το μυαλό της. Έπαιρνε σιγά σιγά σάρκα και οστά κλέβοντάς της τον ύπνο. Όταν έκαψε και το τελευταίο ματσάκι, το είχε ήδη αποφασίσει. Η σακούλα που είχε φυλάξει δεν είχε επωνυμία, ούτε έγραφε πάνω στοιχεία επικοινωνίας. Ήξερε

μόνο το όνομα που το είχε δει ζωγραφισμένο στη μικρή ξύλινη ταμπέλα δίπλα από το πράσινο παράθυρο. *Το σεντουκάκι*. Έψαξε και βρήκε στο ίντερνετ το τηλέφωνο. Πιο λογικό ακουγόταν να πάρει πρώτα. Το να εμφανιστεί έτσι ξαφνικά και να ζητήσει το μαγαζί παραήταν τρελό. Στο κάτω κάτω η γυναίκα δεν είχε βάλει πωλητήριο. Μια κουβέντα του αέρα είχε πει που το πιο πιθανό ήταν να μην τη θυμόταν καν.

Θυμόταν όμως τη Ναταλία. Την κατάλαβε από τις πρώτες λέξεις που ξεστόμισε.

«Είχα έρθει πριν ενάμιση μήνα. Σταμάτησα λόγω της ομίχλης».

«Η μαύρη ζακέτα. Ναι, σε θυμάμαι. Τα 'καψες τα φασκόμηλα;» Η φωνή της γυναίκας ήταν όπως τη θυμόταν. Ήρεμη και καθησυχαστική. Μισή στο τώρα, μισή κάπου αλλού.

«Τα έκαψα αλλά δεν πρόκειται γι' αυτό. Ήθελα... Ήθελα να σας ρωτήσω γι' αυτό που είχατε πει. Πως σκέφτεστε...» κόμπιασε παλεύοντας να βρει τις λέξεις.

«Όλη μέρα σκέφτομαι» τη διέκοψε. «Τα μισά από αυτά είναι ανοησίες» συμπλήρωσε με ένα ψήγμα χαμόγελου στη φωνή της. «Λοιπόν;»

Η Ναταλία ζορίστηκε ακόμα περισσότερο. Ξεροκατάπιε. Πήρε μια μικρή εισπνοή.

«Όταν είχα έρθει στο μαγαζί, είπατε πως σκέφτεστε να το δώσετε» είπε τελικά.

Σιγή έπεσε στην τηλεφωνική γραμμή. Για μερικά δευτερόλεπτα δεν ακουγόταν καμιά τους. Η Ναταλία μετακινήθηκε από φόβο μήπως έχασε το σήμα κι έσφιξε ακόμα πιο δυνατά το ακουστικό.

«Μ' ακούτε;»

«Όστε θες το μαγαζί» της είπε απαλά.

«Ναι. Το θέλω» προσπάθησε να ακουστεί σίγουρη.

Η γυναίκα αναστέναξε. «Θα σ' το δώσω» της απάντησε. «Πρέπει να γνωρίζεις όμως κάτι. Κάποιες φορές άλλο γυρεύουμε κι άλλο βρίσκουμε. Παρεμπιπτόντως, εγώ είμαι η Αλθαία».

Κεφάλαιο 2

Ο δρόμος είναι γεμάτος πετρόχτιστα σπίτια, μεσαίου και μικρού μεγέθους, με λιτές ξύλινες πόρτες και στέγες από σχιστόλιθο. Ανάμεσά τους, ανά διαστήματα, βρίσκονται κάποια αρχοντόσπιτα. Περιστοιχίζονται από ψηλούς πέτρινους μαντρότοιχους με διπλόφυλλες πόρτες και τετράριχτες στέγες. Τα κοιτά καθώς τα προσπερνά. Τα παράθυρά τους είναι πάντα κλειστά κι οι αυλόπορτες κλειδαμπαρωμένες. Κοντοστέκεται και ρίχνει κλεφτές ματιές μέσα από τα μαύρα κιγκλιδώματα. Τα δέντρα τους θεόρατα, οι πέτρινες πλάκες των εισόδων πεντακάθαρες, όμως δεν έχει δει ποτέ κανέναν να τις σκουπίζει.

Κάθεται στο πλατύσκαλο μιας ξένης πόρτας. Κρατάει ένα μανταρίνι και το ξεφλουδίζει σχολαστικά. Η μυρωδιά του απλώνεται στα χέρια της, χώνεται στα ρουθούνια, μέσα στο στόμα της.

Το σπίτι στο οποίο μένει δεν μοιάζει με αυτά. Δεν είναι ούτε μεγάλο ούτε μικρό. Έχει δυο ορόφους και πολλά χρώνια στην πλάτη του. Είναι χτισμένο στο τέλος του χωριού, στην απλωσιά, εκεί όπου ξεκινάει το ποτάμι. Μπροστά του βρίσκεται ένα μικρό πέτρινο γεφύρι, απέναντί του το βου-

νό, γύρω του δεν υπάρχουν άλλα σπίτια, γι' αυτό το επέλεξε. Φαίνεται ήρεμο σπίτι. Φαινόταν.

Ο ήλιος μπαينوβαίνει. Στα αυτιά της ο ήχος των δοντιών της καθώς μασουλά την τρυφερή σάρκα του εσπεριδοειδούς. Στο μυαλό της κενό.

Έχουν περάσει πόσες μέρες αφότου ήρθε; Εβδομάδες; Δεν μετράει πια. Έχει γυρίσει την πλάτη στον χρόνο, βουλιάζοντας στην ομορφιά και τη σιγή αυτού του τόπου.

Σηκώνεται και περπατά. Ανεβαίνει την ανηφόρα στρέφοντας το κεφάλι προς τον ουρανό και τις χιονισμένες βουνοκορφές που αγγίζουν τα σύννεφα. Έχει στο στόμα τη γλυκόξινη γεύση του μανταρινιού. Η δροσιά του βουνού μπαينوβαίνει στα πνευμόνια της.

Η ώρα κοντεύει μία. Παίρνει τον δρόμο για το σπίτι. Περνώντας απ' την πλατεία ρίχνει μια κλεφτή ματιά προς το καφενείο της Ακριβής. Έτσι γράφει η ταμπέλα πάνω από την πόρτα. Το *Ακριβή* είναι γραμμένο με καλλιγραφικά γράμματα και πλαισιωμένο από κόκκινα ζωγραφιστά λουλούδια, όπως κάτι παλιοί καθρέφτες που είχαν γραμμένο πάνω «Καλημέρα».

Το καφενείο της Ακριβής. Ασχέτως αν είναι ο Γεράσιμος που τρέχει ολημερίς για όλες τις δουλειές και η Ακριβή χαζολογάει στο ταμείο. Το καφενείο είναι της Ακριβής, φροντίζει να του το υπενθυμίζει κάθε στιγμή. Περνώντας τον βλέπει έξω να σκουπίζει με ένα πατσαβούρι τα λιγοστά τραπέζια. Τα γυαλιά του γλιστρούν κάθε τόσο από τις έντονες κινήσεις των χεριών του. Τη βλέπει κι αυτός. Σηκώνει το κεφάλι. Τη χαιρετά.

«Κανένα νέο με το μαγαζί;»

«Όχι ακόμη».

«Πας σπίτι;»

«Ναι».

«Πες στη Μυρτώ ότι θα αργήσουμε σήμερα. Περιμένουμε κόσμο το μεσημέρι. Έχει φαΐ στον φούρνο».

Τα λέει χαμογελαστά όλα αυτά. Είναι από τους ανθρώπους που οι κουβέντες του συνοδεύονται πάντα από ένα χαμόγελο. Όπως και της μικρής του κόρης. Η μεγάλη χαμογελά και μιλά σπάνια.

«Θα της το πω. Καλό μεσημέρι».

Συνεχίζει τον δρόμο της πάνω στο πέτρινο πλακόστρωτο. Περνά την καμάρα με τις τρεις σκεπαστές βρύσες και την παιδική χαρά. Το σχολείο της Μυρτώς βρίσκεται λίγο πιο πάνω στα αριστερά. Κάνουν ακόμη μάθημα. Το καταλαβαίνει από τα κλειστά παράθυρα και την έρημη αυλή.

Σήμερα έπρεπε να είχε νέα. Έχουν κολλήσει εδώ και καιρό. Μία οι καθυστερήσεις της Αλθαίας, μία οι αιτήσεις, οι άδειες, τα παράβολα, οι υπεύθυνες δηλώσεις... Τα έγγραφα κι η γραφειοκρατία δεν έχουν τελειωμό. Όμως το θέλει, το θέλει πολύ. Από την πρώτη στιγμή που το είδε, από εκείνη τη μέρα κοντά τρεις μήνες πίσω, όταν σταμάτησε στο χωριό εξαιτίας της πυκνής ομίχλης.

Κοιτάζει ξανά την ώρα. Έπειτα τον ουρανό. Μαύρα σύννεφα έχουν μαζευτεί, το πάει πάλι για βροχή. Μια δυο σταγόνες ραντίζουν το δεξί της χέρι. Επιταχύνει το βήμα της. Ο δρόμος είναι ανηφορικός και οδηγεί στο ξέφωτο. Έχει σχεδόν φτάσει στο σπίτι του Γεράσιμου και της Ακριβής. Βάζει πάντα τον Γεράσιμο πρώτο επί τούτου. Κι ας είναι κι αυτό προίκα της γυναίκας του. Τα σπίτια ανήκουν σε

εκείνους που τα φροντίζουν. Έτσι πρέπει να 'ναι. Κι ο σπιτονοικοκύρης της το φροντίζει, το αγαπά. Ήταν το πρώτο που κατάλαβε δυο μήνες πίσω, πριν ακόμη τον γνωρίσει από κοντά.

«Καλησπέρα σας. Τηλεφωνώ για το δωμάτιο που νοικιάζεται».

«Όροφος» τη διόρθωσε. «Το υπνοδωμάτιο καταλαμβάνει ολόκληρο τον πάνω όροφο».

Σκέφτηκε τότε μήπως έκανε λάθος. Δίστασε. Η τιμή του ήταν εξωφρενικά χαμηλή για ολόκληρο όροφο.

«Υπάρχει κάποια φωτογραφία να μου στείλετε; Και να ξαναμιλήσουμε αύριο;» τον ρώτησε.

Ο Γεράσιμος της έστειλε λίγο αργότερα με μείλ. Το δωμάτιο ήταν τόσο όμορφο που σιγουρεύτηκε. Είχε γίνει λάθος. Δεν γινόταν ένας τέτοιος χώρος να κοστίζει τόσο λίγα. Ψηλοτάβανος, φωτεινός, με ξύλινο πάτωμα και τρία τεράστια παράθυρα που ξεκινούσαν απ' το πάτωμα κι έφταναν ως το ταβάνι. Στη μέση του, με το κεφαλάρι στον τοίχο, δέσποζε ένα διπλό μεταλλικό κρεβάτι σκεπασμένο με παραδοσιακό υφαντό. Η Ναταλία μεγέθυνε την εικόνα. Είδε ένα ξύλινο κομοδίνο με μαρμαρίνη επιφάνεια δεξιά του κρεβατιού, ένα μεγάλο χωριάτικο μπαούλο στα αριστερά, μία πέτρινη καμάρα που οδηγούσε σε έναν δευτερεύοντα χώρο ο οποίος κοβόταν.

«Ο όροφος διαθέτει και λουτρό» της είπε ο Γεράσιμος την επόμενη μέρα. «Δυστυχώς δεν έχω άλλες φωτογραφίες. Μπορώ αν θέλετε να τραβήξω σήμερα με το κινητό. Όλα πάντως λειτουργούν κανονικά και υπάρχει ζεστό νερό».

«Όχι, όχι δεν χρειάζεται. Μην μπαίνετε στον κόπο. Έτσι κι αλλιώς θα είναι για μικρό χρονικό διάστημα. Για την τιμή ήθελα μόνο να ρωτήσω». Και ρώτησε ξανά και ξανά. Ακόμα κι όταν έφτασε στο χωριό και πήγε στο σπίτι, πάλι την έτρωγε πως είχε γίνει λάθος. Μέχρι που στο τέλος δεν άντεξε και την ώρα που ανέβαιναν τις σκάλες για το δωμάτιο, του είπε: «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα που θα 'πρεπε να γνωρίζω;».

Ο Γεράσιμος γέλασε καλοκάγαθα και όπως άνοιξε την πόρτα, της το 'δειξε με τα μάτια.

«Ναι. Το πιάνο».

Το εκμαγείο

Στην Αθεάτη τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται. Πέτρινες σκάλες οδηγούν στα βάθη των βουνών, ο άνεμος ψιθυρίζει μυστικά, οι άνθρωποι ζουν πίσω από μάσκες. Η Αλθαία θεραπεύει στο μαγαζί με τα βότανα, η Ακριβή καταδυναστεύει μια ολόκληρη οικογένεια και δύο κορίτσια, σαν αντίθετοι πόλοι, έλκουν μίση κι απωθημένα. Ο ερχομός της ξένης γυναίκας στο μικρό ορεινό χωριό, ανώδυνος κι αδιάφορος στην αρχή, εκκινεί μία αλυσίδα γεγονότων που θα ανατρέψουν τα πάντα στις ζωές τους. Η μουσική και η λήθη θα ξεκινήσουν έναν σιωπηλό χορό και θα φέρουν στην επιφάνεια όλες τις κρυφές πληγές τους.

Ένα βουβό πιάνο, ένα μοιραίο λάθος, μια γυναίκα, μια οικογένεια στο χείλος του γκρεμού. Κι ένας άγνωστος άντρας, κρυμμένος σε ένα ερειπωμένο σπίτι, να φτιάχνει νυχθημερόν κέρνα αποτυπώματα, παλεύοντας να ανακτήσει το παρελθόν και να απαλλαγεί από τους εφιάλτες του.

Όλοι μαζί πλάθουν το Εκμαγείο.

